

Rugăciuni de demult

Gabi Nitu

Oamenii adormeau mult mai încet
În timpurile de-atunci,
Timpuri ieșite din uz,
De câteva secole bune.
Mai sunt cei care
Poartă povești despre înțelepții
Care erau zeificați încă din timpul vieții.
Le era foarte greu să meargă,
Purtând pe umerii lor mistere și minuni.
Își lăsau brațul drept să fie sărutat.
Era sărutat până când sângele lor
Se prefăcea a fi purificator.
Pentru înțelepți acesta era greu, ireal,
Imposibil de purtat în sinea lor.
Goliți de prea multa lor dăruire,
Cu timpul se făceau mici.
Sămânță de om sau de sfânt...
Nimeni nu mai se sinchisea
Atunci să vadă
Dacă aceștia mai simt ceva,
venind de la oameni.
Erau plantați în păduri.
Aceștia săpau tot mai adânc,
În speranța că au să uite semenii lor
De fosta lor existență abstractizată
Cu-atât sadism doar pentru
A fi ceva mai mare care să-i iubească,
Puțin mai uman, pe fiecare,
Înainte de somn.